

[Camre]

krise har formået at fastholde vores position som et af verdens rigeste lande med et velfærdssystem, som ikke overgås i noget andet samfund. Vel har vi fortsat en række problemer – dem skal jeg komme tilbage til – men der er ikke grundlag for den pessimisme og opgivenhed, som præger nogle kredse, og som går igen i nogle af de dommedagstaler, som dele af oppositionen ønsker at udsende ved enhver lejlighed, og som vi nok også får at høre her i dag.

Et flertal her i Folketinget har gennemført eller tilsluttet sig gennemførelse af en lovgivning, som på en lang række områder betegner en fortsat reformvirksomhed. Den økonomiske politik, som har til formål at gennemføre de strukturændringer, der er forudsætningen for øget produktion og beskæftigelse, er videreført og senest ved forliget af 20. maj bekræftet frem til 1983.

På det energimæssige område er der ved regeringens forhandlinger med A. P. Møller opnået vidtgående ændringer i eneretskoncessionen om udvinding af olie og naturgas. Vi har desuden ved lovgivning sikret bygningen af en statslig olielerledning, vi har etableret yderligere statslige olie køb, udbygget det nordiske energisamarbejde og ydet tilskud til større udnyttelse af de varige energiformer.

Disse reformers store betydning for valuta-besparelse, valutaindtjening og forsynings-sikkerhed behøver jeg ikke at beskrive i detaljer.

I byggeriet har den økonomiske krise ramt hårdt, for når udsigterne til beskæftigelse og indtjening er usikre, betænker de fleste sig mere end én gang på at gå i gang med nybyggeri. Ved forliget er der imidlertid skabt grundlag for også i 1982 at igangsætte 10.000 almennyttige boliger og yde rentesikring til yderligere 700 andelsboliger, ligesom en undersøgelse af nye finansieringsformer, herunder indekslån, er iværksat.

På skatteområdet er fradragsreformarbejdet blevet påbegyndt. Vi har således påbegyndt en gradvis afvikling af fradraget for ejendomsskatter, hvilket tillige betyder en ligestilling af ejere og lejere i henseende til ejendomsbeskatningen.

Et led i den økonomiske politik er arbejdet med at dæmpe det offentlige ressourceforbrug. I modsætning til, hvad mange mennesker tror, er de offentlige udgifter rent fak-

tisk stadig stigende, og det skyldes ikke alene forøgelsen af udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge m.v. Selv om stigningstakten i udgifterne er noget afdæmpet, er det fortsat en nødvendig bestræbelse at gennemføre udgiftsreformer i den offentlige sektor, fordi den offentlige sektors fortsatte vækst ellers optager så mange ressourcer, at udbygningen af de produktive erhverv og arbejdspladser ikke bliver tilstrækkelig til at bære samfundets samlede behov.

Af de samlede offentlige budgetter optager det sociale område over 36 pct. Jeg vil gerne understrege, at de sociale budgetter totalt set ikke beskæres fra 1980 til 1981; de stiger tværtimod til det højeste tal nogen sinde, ca. 87 mia kr., og personaleforbruget stiger med 9.300 personer netto. Området udgør imidlertid en så stor del af de offentlige udgifter, at det har været en nødvendighed også at ændre på udgiftsvæksten her, således at nogle områder er opprioriteret på bekostning af andre.

Det er væsentligt at fremhæve, at befolkningsudviklingen indebærer, at der i de kommende år bliver flere ældre og dermed flere til at modtage sociale ydelser, og alene dette forhold nødvendiggør strukturændringer.

Det er nødvendigt, at vi i de kommende år ser i øjnene, at vi ikke kan fortsætte med at give sociale ydelser til alle, både dem, der har behov derfor, og dem, der ikke har det. Offentlige tilskud må på alle områder i de kommende år vurderes ud fra et behovsynspunkt. Vi må vurdere, om strukturen i den sociale sektor altid opfylder sit formål, og om vi måske i højere grad skal gå bort fra institutionaliseringen.

Samfundet har efter vor opfattelse pligt til at skabe så gode og så lige udviklingsmuligheder for alle mennesker som muligt, men det kan aldrig fratage det enkelte menneske ansvaret for at bruge disse muligheder, og vi må betænke, at det stadig mere udbyggede offentlige administrations- og styringssystem kan indebære en tendens til umyndiggørelse og formynderi. Socialdemokratiet vil imødegå en sådan udvikling. Formålet med det velfærdssamfund, vi arbejder for at skabe, er jo netop, at ethvert menneske skal udvikle sig ligeværdigt og selvstændigt, så det kan udfolde sine evner og muligheder.

Ledighedsproblemet er menneskelig set den mest alvorlige virkning af den internati-